

Amb la voluntat de continuar abordant els diferents aspectes que afecten l'art emergent, l'Espai 13 de la Fundació Joan Miró presenta per a l'edició del 2022 *Salt i immersió*, un cicle comissariat per Pere Llobera amb propostes de Víctor Jaenada, Marcel Rubio Juliana, Marria Pratts i Martín Vitaliti.

El cicle pren el seu títol de la traducció lliure que José Ángel Valente fa del poema «Il tuffatore», d'Eugenio Montale, inspirat en una pintura funerària del segle v aC trobada a la necròpolis de Paestum. Tant el poema com la pintura, en què s'hi pot veure un noi nu saltant de cap a l'aigua, reflexionen sobre la vida, la mort i la circularitat inherent a totes dues.

Travessades per aquesta visió tràgica però lúcida de la vida, les exposicions de Víctor Jaenada, Marcel Rubio Juliana, Marria Pratts i Martín Vitaliti reflecteixen el compromís pregon i radical d'aquests artistes amb la seva obra. Tots quatre, en la seva condició del que Pere Llobera anomena «pintors naturals», aborden, mitjançant instal·lacions, artefactes i gestos tossudament pictòrics, la seva irreductible necessitat de trobar una veu pròpia dins l'existència.

#ImmersióEspai13

Fundació Joan Miró ✱ J.F... Barcelona

Amb la col·laboració de:

B Sabadell
Fundació

Fundació Joan Miró
Parc de Montjuïc
08038 Barcelona
T +34 934 439 470

www.fmirobcn.org

Properes exposicions:

Marria Pratts
1 possessió Drift
15.07.22 — 16.10.22

Martín Vitaliti
Silly Symphony
28.10.22 — 15.01.23

Disseny gràfic: Seranta

✱ J.F... Espai 13

Salt

MARCEL RUBIO JULIANA — La resurrecció
29.04.22 — 03.07.22

Cicle comissariat per Pere Llobera

immersió

Fundació Joan Miró ✱ J.F... Barcelona

Blake va contemplar l'arribada de la societat industrial –satanic mills– amb l'horror de qui assisteix a una catàstrofe la dimensió de la qual només es podria entendre com a expressió d'una hecatombe espiritual.¹

Enrique Caracciolo Trejo

En totes i cadascuna de les converses que he mantingut amb el Marcel Rubio Juliana al llarg d'aquest comissariat he tingut la impressió que la realitat el decep i l'alarma d'una forma similar a com William Blake se sentia amenaçat pel progrés; o com s'hi podia sentir, per exemple, Walter Benjamin quan posava negre sobre blanc el cèlebre desassossec de l'*Angelus Novus*, en què un àngel de l'esdevenidor deixa de lluitar contra la ventada del progrés i ja tan sols encerta a mirar enrere resignadament. No sé del cert si és aquesta voluntat d'escapar de la realitat actual el que ha dirigit els passos de Rubio Juliana cap a un tema com LA RESURRECCIÓ; però sigui el que sigui el que ha desencadenat aquesta exposició, el que trobareu a la sala és un recorregut per tots els estadis de transformació del cos després de la mort fins que aquest arriba al seu darrer estadi de sublimació en ànima. Una equívoca festa dels cossos, haig de dir, perquè en realitat han esdevingut al·legoria d'una metamorfosi; la crisàlide d'un estat anímic ferit i anhelant de millor destí. L'artista mateix, d'una forma molt més precisa, aclareix:

«Resurrecció –això és, el tornar a néixer, una acció que transcorre en l'àmbit espiritual– és un mot que abasta el camp amplíssim de la tradició sagrada, per passar d'allò inexistent a tornar a ser. Per tal de fer representable un aspecte que per la seva naturalesa és irrepresentable convé abordar-lo de cantó, del costat d'on es deixa veure. L'alquímia ens va deixar, junt amb la tradició hermètica, una cosmogonia suggestivíssima adequada per a representar aquest misteri. M'he basat en les operacions de l'obra d'alquímia, punt per punt, precisament perquè els dos principis amb què opera, l'espiritualització de la matèria i la materialització de l'esperit, estan íntimament connectats entre ells. Una ciència basada en les anàlisis quantitatives, relegant l'esperit a l'àmbit del pensament ha de ser necessàriament cega a les infinites irisacions canviants de la vida. És per aquesta raó que, en els temps antics, ciència i art eren sinònim d'una mateixa recerca, d'un interès comú perfectament vàlid abans que es divorciessin l'una de l'altre, servint la ciència per a l'exploració i explotació d'un univers tornat material –en el sentit opac del terme– i l'art com a reducte aïllat d'una exploració estètica, en el món de les formes, tornada solipsista.»

Han passat un munt de coses en el transcurs d'aquesta exposició. Per això, per tancar aquest text, tornaré a una de les primeres que van succeir i que s'adiu amb el tànatos inherent a la mostra. Parlo ara d'un petit quadre fet per la mare de Marcel Rubio Juliana, en què una gran mosca descansa sobre un canelobre i fa pensar d'una forma lateral en un rar poema de William Blake que aquest va dedicar a Sir Joshua Reynolds en el dia de la seva mort. En el torçat poema, la cera i les llàgrimes del dol es barregen com un mal vernís, incapaç de conservar les imatges. El mateix Marcel em fa veure que el canelobre del quadre de la seva mare (que miràvem meravellats la Martina Millà i jo en les primeríssimes visites a l'estudi de l'artista) duu implícita la cera, i que la mosca potser és la perfecta al·legoria de la mort. No sé ben bé perquè estic tan capficat en acabar el text amb aquest poema. La mort del pintor i la pintura feta fisiologia? L'esgarrifosa velocitat amb què les imatges passen per davant nostre? Tant és. Amb el temps he après que no tot ha de disposar d'explicacions. I també passa que les que ha donat Marcel Rubio Juliana ja són prou bones. Així, doncs, i sense més preàmbuls: benvinguts a aquest trànsit.

*WHEN Sir Joshua Reynolds died
All nature was degraded;
The King dropp'd a tear into the Queen's ear,
And all his pictures faded.²*

Pere Llobera

Marcel Rubio Juliana (Barcelona, 27 d'abril 1991) va estudiar a l'Escola d'Art i Superior de Disseny Pau Gargallo, on es va graduar l'any 2007. Posteriorment va cursar el grau de Belles Arts a la Universitat de Barcelona. Des de llavors ha presentat la seva obra en diverses exposicions: *Hieros Logos* (2021), openstudio comissariat per Margot Cuevas i *El retorn a Ripollet* [premi Art Nou 2020], Galeria Joan Prats, Barcelona; *Surfeit* (2018), Fundació Arranz-Bravo, l'Hospitalet de Llobregat; *Swab* (2016), representat per la galeria Passatge Studio, Barcelona; *Els músculs de Zaratustra* (2016), amb

l'escriptor Victor Balcells Matas, Passatge Studio, Barcelona; *Pasajes* (2016), La Puntual de Mercantí, Sant Cugat del Vallès. Ha col·laborat en diverses publicacions i ha estat nominat a diferents premis, entre ells la Biennal Torres García – Ciutat de Mataró, amb l'obra *Espectre* (2016); el premi de dibuix Ynglada-Guillot, amb l'obra *Geschlagen* (2015), exposada a l'Espai Volart, Barcelona; el premi de dibuix de la Fundació Güell, exposat al Palau Güell, Barcelona (2015-2016); la Biennal d'Art / Premi Tapiró de Pintura, Tarragona, amb el dibuix *What time is it?* (2013).

1. Pròleg a: William Blake, *Antologia bilingüe*, Madrid, Alianza Editorial, 1987

2. [EN morir Sir Joshua Reynolds / Tota la natura es va degradar / El rei va deixar caure una llàgrima a l'orella de la reina / I totes les seves imatges es van dissipar.]